

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 87.819 van 6 juni 2000
in de zaak A. 85.255/VII-18.770.**

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
Advocaat K. VERSTREPEN,
kantoor houdende te ANTWERPEN,
Rotterdamstraat 23

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de
Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX
nationaliteit, op 7 juli 1999 heeft ingediend om de
schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het
bevel van de Minister van Binnenlandse Zaken van 17 juni
1999 om het grondgebied van het Rijk te verlaten, op
dezelfde dag aan de verzoekende partij betekend;

Gelet op de wetten op de Raad van State,
gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de ar-
tikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste
Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen;

Gelet op de beschikking van 4 februari 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 10 maart
2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat Ch. VAN der HAERT die, loco Advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor verzoekster, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat verzoekster op 12 oktober 1998 te P. huwt met de Britse onderdaan XXX (administratief dossier, stuk 4); dat verzoekster zich naar België begeeft en op 26 november 1998 samen met haar echtgenoot een aanvraag tot vestiging indient; dat haar op 17 juni 1999 een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten (bijlage 13) wordt afgegeven;

Overwegende dat de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd is :

"art. 7, 1, 1, wet 15.12.1980
betrokkene verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: geen visum
het feit van echtgenoot te zijn van een EU-onderdaan stelt betrokkene niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten zoals voorzien in de artikelen 2 en 41 van de wet van 15.12.1980 en de artikelen 43 en 61 van het K.B. van 8.10.1981 gewijzigd door het K.B. van 12.6.1998";

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en

dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat verzoekster in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 10 van de Grondwet doordat aan verzoekster een bijlage 13 werd afgeleverd, daar waar in gelijkaardige gevallen steeds een bijlage 20 wordt afgeleverd, dat het bevel om het grondgebied te verlaten in de bijlage 20 wordt gemotiveerd op basis van artikel 7, 2°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), terwijl de bijlage 13 gemotiveerd wordt op basis van artikel 7, 1°, van de Vreemdelingenwet, dat bij de afgifte van een bijlage 20 verzoekster nog een verzoek tot herziening had kunnen indienen bij de Minister van Binnenlandse Zaken, terwijl dit bij de afgifte van een bijlage 13 niet meer mogelijk is, dat zulk een onderscheid in behandeling van volkomen gelijkaardige situaties, om totaal onduidelijke redenen, een discriminatie uitmaakt die elke wettelijke grondslag mist;

Overwegende dat verzoekster het motief van de bestreden beslissing, met name de vaststelling dat zij zonder de vereiste documenten in het Rijk verblijft, niet betwist; dat zij evenmin poogt aan te tonen dat zij op regelmatige wijze de rechten van een E.G.-gelijkgestelde in Groot-Brittannië zou hebben uitgeput; dat zij derhalve onder de toepassing valt van artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet; dat luidens artikel 14 van de Vreemdelingenwet, de machtiging tot vestiging slechts kan worden toegestaan aan de vreemdeling die reeds gemachtigd werd voor onbeperkte duur in het Rijk te verblijven; dat zij derhalve viel onder het toepassingsgebied van artikel 7, en niet van artikel 14 van de Vreemdelingenwet, zodat er jegens haar een

loutere verwijderingsmaatregel in de zin van een bijlage 13 kon worden genomen; dat het hier dan ook geen verschil in behandeling, doch een juridisch volkomen verschillende situatie betreft tegenover de situatie van een vreemdeling die zich wel op de artikelen 14 en volgende van de Vreemdelingenwet kan beroepen, en ten aanzien van wie een bijlage 20 kan worden afgegeven in geval van een negatieve beslissing; dat dan ook niet kan worden ingezien op welke wijze artikel 10 van de Grondwet geschonden zou zijn; dat het middel niet ernstig is;

Overwegende dat verzoekster in een tweede middel, eerste onderdeel, de schending aanvoert van de artikelen 48, 52 en 59 van het E.G.-verdrag, doordat verzoekster, als echtgenote van een E.G.-onderdaan, beschouwd dient te worden als gelijkgesteld met een E.G.-onderdaan, dat E.G.-onderdanen rechtstreeks uit artikelen 48, 52 en 59 van het E.G.-Verdrag het recht putten om het grondgebied van een andere lidstaat binnen te komen en er te verblijven, dat, krachtens het arrest van het Hof van Justitie van 8 april 1976 inzake de heer Jean Noël Royer (Jurisprudentie van het Hof van Justitie, 1976, 497), het feit dat verzoekster niet voldoet aan de binnenkomstvoorwaarden voorzien in artikel 2 van de Vreemdelingenwet niet volstaat om haar een bevel om het grondgebied te verlaten, af te geven;

Overwegende dat verzoekster in het tweede onderdeel van het tweede middel de schending aanvoert van de artikelen 8 en 9 van Richtlijn 64/221 van de Raad van de Europese Gemeenschap van 25 februari 1964, doordat tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, meer bepaald de bijlage 13, geen schorsend beroep kan ingesteld worden, terwijl artikel 8 van de Richtlijn stelt dat eenieder tegen de te zijn aanzien genomen maatregel tot verwijdering van het grondgebied moet kunnen beschikken over de mogelijkheden van beroep die

voor de eigen onderdanen openstaan tegen bestuursrechtelijke besluiten, dat het voormelde arrest Royer van het Hof van Justitie verder bepaalt dat de betrokkene reeds vóór de tenuitvoerlegging van de uitwijzingsmaatregel de mogelijkheid moet krijgen om een opschortend beroep in te stellen, dat het bestreden bevel verzoeker verplicht het land te verlaten zonder hem de mogelijkheid te verlenen om zich bij de in artikel 9 van de Richtlijn genoemde overheidsinstantie te voorzien;

Overwegende dat de bestreden beslissing vaststelt dat verzoekster zich op onregelmatige wijze toegang heeft verschaft tot het grondgebied, dat niet is aangetoond dat zij inmiddels een recht op verblijf zou hebben bekomen; dat verzoekster deze vaststellingen niet betwist, doch aanvoert dat de meer voordelige bepalingen met betrekking tot E.G.-onderdanen en hun gelijkgestelden op haar van toepassing zouden zijn; dat de familieleden van een Belg of van een onderdaan van een E.G.-lidstaat die niet de nationaliteit van een EU-lidstaat bezitten, krachtens artikel 41, lid 2, van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van richtlijn EEG/68/360 onderworpen blijven aan de binnenkomstvoorwaarden zoals bepaald door artikel 2 van de Vreemdelingenwet; dat het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen deze verplichting om binnenkomstdocumenten voor te leggen in zijn arrest nr. 157/79 (Pieck) van 3 juli 1980 heeft gedefinieerd als de "formaliteit waarbij toestemming wordt gegeven het grondgebied van een Lidstaat te betreden (en) die komt naast de controle aan de grens van het paspoort of de identiteitskaart"; dat de voorwaarde van regelmatige toegang tot het grondgebied waaraan onderdanen van derde landen onderworpen blijven, dan ook moet worden begrepen als een rechtscheppende handeling, zonder dewelke de meer voordelige bepalingen ten aanzien van E.G.-onderdanen en hun gelijkgestelden niet kunnen worden uitgeput; dat verzoekster zich in haar huidige rechtstoestand niet kan beroepen op

voormelde bepalingen, zodat het middel in geen van beide onderdelen ernstig is;

Overwegende dat verzoekster aanvoert dat er een prejudiciële vraag dient gesteld te worden aan het Hof van Justitie overeenkomstig artikel 177 van het E.G.-Verdrag, met betrekking tot de tegenstrijdigheid tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de regels van vrije vestiging binnen de Europese Unie, bepaald in artikel 52 en volgende van het E.G.-Verdrag;

Overwegende dat, luidens artikel 177, derde lid, van het E.G.-Verdrag, een rechterlijke instantie waarvan de beslissingen volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep, gehouden is een vraag van gemeenschapsrecht die voor haar rijst, te verwijzen naar het Hof van Justitie; dat, gelet op het antwoord op beide onderdelen van het tweede middel, de opgeworpen prejudiciële vraag niet relevant is voor de oplossing van het geschil, daar de aangehaalde bepalingen van het Verdrag en de Richtlijn immers op het eerste gezicht dermate duidelijk zijn dat de juiste toepassing van het gemeenschapsrecht evident is; dat, luidens de rechtspraak van het Hof van Justitie (Hof van Justitie, 6 oktober 1982, Cilfit/Ministerie van Volksgezondheid, 283/81, Jur., 1982, 3415), de Raad van State derhalve geen prejudiciële vraag dient te stellen;

Overwegende dat geen van de middelen ernstig is; dat niet is voldaan aan de eerste van de twee door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State cumulatief opgelegde voorwaarden; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in
openbare terechtzitting, op zes juni tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VANHOUTTE.

D. MOONS.